

شماره پاکستان سال اول صفحہ اول

نیشنل اجتہاد اسکوڈ علاٹا
خصوصی باور فراود ادارہ است
مکانیت دن امضای
و عوام پر میر ویہود

دھارنے کے بعد از تغیرہ داد بیٹھ
قیمت اُڑاک

بخار ۱۳۲۵ نمبر

بخار

۱۳۲۵

تاریخ جمعہ ۱۳ محرم ۱۳۲۵

حاجی ادارہ کشا
سر بربر خلائق میں سماں
مکانیت و مکانیت
بیرونیں مل مائیں

خون . بخوبی
دراد بخار نہ لیج و نوزخ و زہر
کٹ نہ رہ گشتاہی

ایں روز نہ فتح نکالیں جتوں ایساں منور انگل اسلامیان آست

مدیر مسئول حسین کھانی

قولِ افضل لازم است
نه کافی بکت ملت مردم پریان بہت رده
ناجی کردہ انجام آزادی دوڑہ تراوی لادر
عین الہمار برادری در دفتر بہ نجی فی حاضر
اول این جو بد و پس از ملاقات نایندگان بنت
اتحادہلام بانایندگان کبیہ کا بیرون و
صاحب نصیب تو شون دکڑاسی رویہ
دکیا ز جرچاڑہ، در خون و دعوہ ہمی میا عدہ
کے دادہ بودہ در خواست فیکت بنودہ نظر
شیدم کے وفا بعده خود نایندہ .
مع ائمہ ائمہ آنہ مہاجری صیہان افغانیں
و گیری پہ کردہ بجا می تقویت و ایمانی عمود و نکتہ
ایران و غیرہ

گھیم فیون ارادہ دولت روں خلاف
پیپلین نظامی حرکتی کردہ با خود سری نمودہ
اند جاہل و پی زیست در ہر فی وجود اور
دلی سیاپیون فرمادہ ران فعلی دولت روں
سلطانی پر کرام و اعلانات رسی خود تمام
و نیابیان حکومت روکنہ رائناں
دو کریمی دترک رویہ جہا گھری حکومت
سابقہ دحایت اقام ضیفہ و معاشرت مل
منظمه نمادہ غیرہ غیرہ ناخدا جہاں جماعت
دوڑہ تراوی بستا نکاریہ ایمانی آخرہ
خادمگری واذت شکتہ نعمۃ الماقم انگریز

قوں افغانستان خود خاتمه داده تخلیه ایران
و تکمیلی اخوت دائم جیکچ قلوب سنتگان روسیه با داده پیشود متابعه فی همین فراز
ایرانی کشورت فلبی به راه رفیع و حال اخات
نظامی و تسلیلی روز افسر زدن اقیانوس
مشوه که در غیاب مجلس شورای اسلامی و بر علاوه
جمهوری اسلامی ایران موضعه.

آنوسه مان آرزوها نیل گزدهم سهل رضایت ایران از چند نفر وزاری خاکش
ات زاده ای افسوس نهاده اخراجی یاد و آنی کرفته شد بجزئ شده بعوض رجیت تو
با فاق دولت حق گش امکنیس برای درخوا بر عده آنها میافرازمه و میاد داشت جدید
حقوق کمپون مخلط مو ہوم دولت ایران جدید احیات استقلالی نا امتد میگشند
تقدیم داشت و اسخی خود نهاد که تمام همراهیها کویا اصلاح در مقام دوستی عمل را لازم داشت
و کنکلکن که سران گذشتند دولت قول تهار اکانی مدد در حال تسبیک:

قولِ افضل لازم دست

در عوالم داد و درست کجھی متفقی نہیں ایم
کہ بوده را کت ز بالا زده ای باد فنا
نگاشتی را گھوسم و جمع حادث جاری رہا ماجز
پیات آن مطلع نامم زیرا یہ دفت تسلیم
دشنه بک که لست روں سچ و نسبت
بایران پس دفت پیشیت و مدد افت ظاہر
خودہ و مینا زید لیکن هزار قارشندہ خلیفہ علوی
و مورک راسی روں بعضی کیفیات پر از اسرار
شان ہر خودہ دیر خی مقام از روزه گاؤز روایی
و پیلو ماسی عرض اندام مینا پد کہ ایرانیان تنظیر
بروز پختن مرغواری میتھہ و زخم اصلح
حیثیت پر بر روسیتہ راضی پیوند علمیت
من کے جھکی دلی ہرہ از اطلاعات بیانی
ہمیم با یہ اعتراف کنم کہ از مل این معاشر عاجزم
بینیاد طعن پرستان خاص و عالم روشنیت
کہ از یہہ خبر اگا ہند خواہنہ بائی ای این راز
اٹھام کرد مثلا مگر اس فتوتوں سائیں روک

قون افاريکت خود خاتم داره تخته ايران

و سکرمانی اخوت و اینام جو که قلوب شدیدگان
ایرانی گذرات فیضه را منفع و حالی اختیار

میکانیکت ایرانه مژونه.

دوسن کامن ارزو گامی مل مدد حکم
است نادیه الله فخر احمد بن احمد

اک رُوئیِ افسوس، فہرستِ اُخْری یادوں اُتے
ماقماں، دولت، حکمرانِ اُنھیں بُرا ہے اور جو

بھائی دوست سس جس بی بی اور وہاں
حکوم کمیون مخلط ہو ہوم مدت ایران

نقدیم داشت و این خود نه که خام هم از هم

وکنیز لکه بیک سیران کنسته پولت

دست ایران و عده داده باشد
ذرا شست بلکه دل بود بدون مثل داشت
قول افضل لازم است

ملاقات اخیر، صاحب مطلب، و مکالمات

دین پر نیکلاویج، با این نیزگان بیت اشکا زسلام

دَهْمَانَةً نَمْ حَكْلَ بِرْجَنْ كَارْمَنْ سَنْسَنْ دَهْ

وَفِيْهِ اَيْنِ مَلَاقَتْ تِبْرَاءِيْ شَنِيدْ

باقی در درودی و حوت بوده.
تعزیت معاشر، معاشر نفیخ

ساعب موید بیان می کند که
از همان شرکت راهنمایی از دسته دارند

و هم خلذ ار ان اغ زام میور هر بز فر میورا

غذومن قزوں د بہان د ملایاں دیکھ

ایران مکتبہ انگرزاں اپنی انداز کو شہابی

زندگانی از میان راه رفته
که نمی‌داند کجا خواهد بود

ایران از معاصر امیر ری و حجت شیعیان
و احمد بن حنبل و مسلم بن حجاج

وَكُلُّ شَرْحٍ مُبِينٌ. وَمُعْظَمُ مَا لَيْسَ بِهِ

دواره از جاهان دلخواهی میمین و می بگویی
نمایه افتخاگ را بر سرمه فرزندی داده کنی

نیت بزرگ را فعل لازم است
قول را فعل لازم است
مازدستیه آزاد چه انتظار داریم؟
ما منتظرم روستیه آزاد زیاده بران این بجز
انگلیس شده ای راز از ازعجه خود تخلیه نماید.
ما منتظرم روستیه دموکراسی مارا از طرف
شمال آسوده که ناشسته تما فکار و اعمال غصه
فعال با برخی مدخلات حق شکن نانگلیس
محض فروند.

ما منتظرم روستیه متوجه دبلاوه ایمکن موجود
باین نکته بوده که در سوق قوون پاران بدأ
دارای منفعتی خواهد بود بالعكس فوایش
بنامه عایه برپانیایی مکار میود همان مسجد
بر توچه ناگفته که بقای قوون رفتیں اضافه
خرابی دیگر تقطیع و خلاصی موجوده افزوده
هر راه مردم ایلدهستی آنان بمقابل همین میان
پردازی از گرسنگی تلف خواهد شد.

ما منتظرم روستیه آزاد برجست قوون خود
مازدیکی طرف راحت نموده که نانگلیس نکات
سوه خود در جنوب کاملاً موقن شده قادیر گلوبیری

و دفعه سجاده را دشیم:
ما منتظرم روستیه آزاد بالعاصی ایمهارت میتوان
قدیمه و جدیده و تجدید نظر در مواد مضره متابه
سابقه ولاحقه دلیال آنچه بزرگ را که ماجی اقلال
نایت بلکه بمناسبتی اعلی مارا معاد است
کرده مانده از این انگلیس ای راز ایمهارت پار
قطعات مستحلله خود بمنجرا میارست مقید نماید.
بالآخر عمل باقی بمانیم و بگوییم که قول همانکنی

مقیم بیشتر با آنمه فعل خالمه خود که در میسته
روس نیز از امنیتی شد شعبه آسیانی و رار
خارجه روستیه مخصوص گشته اثرات یکیچه
انسانی خجاج تشریح نیت:
باد داشت باحیکمیون مخلط موجوم بیوت
ایران نقدم میشود متصل بعده قوون درین
افزوده درین سال که خشکی و نقصان نیز
ایرانیان رقت چیز است و تخصیل آذوقه خود
قاد نیسته با اینمه نفرات عذر برادر و سپاه
آذوقه داده یعنی آخرین مقدار وقت پوییه خود
بروز رسیده نیزه و تهدیده باید سلیم دارند بعلاوه
غاریها و خرابیها جسته هر رانی از سهان محترم با
کمال حضرت باید از گرسنگی تلف شوند با اینمه
فلکتهای موجوده که بر ملت روستیه نیز پردازد
نیت و با اطلاع کامل که از دسایس انگلیسها

بجهت بقای قوون روس در ایران و آزادی
گوناگون آنها دارند و با بهر دی و پیشی که از
اجوار و دکراسی روسته ایهار میشود و با اینکه
حسن کرده اند که بقای قوشن درین مملکت
خوب بیعث خبر و خارت بخود و خرابی بقیه
آبادی ایران خواهد شد و تنهی را انگلیس صبر
معنیه در اختیام این فلاکت آنها می شود جایی
چیز است:

بین چیز و جهان، بین تریفات غیر منظره
بین حادثه طاریه بلاشباه با حق میدید
که آغاز دوستیه برا دران حریت پور خود را
با کمال معرفت نجت نظر دشت آورد و د
با همار عمل باقی بمانیم و بگوییم که قول همانکنی

خواهی باشد که باید جدید آزادی و دولت یک گله مطابق عدل و روسیه باشد از این نموده و یقین انصاف و یک حق شرعاً که همه مصنفین تهادی در دوست اکتفا نمایند بلکه با عمل این نموده عالم ما را تقدیم نمایند مارایها و اگذاره بیطنی مار اختر مر شمارند.

خلی بعید است که بگوییم دولت آزاد در دوست خاصن جنایات در باز طاله اش ایش است لیکن در میم خواهی آن دوره منحصربه خلوکی از خواهی فعلیت را که هموز داشته اش در ایران امتداد دارد یقیناً در عالم دوستی باید بخوبی دارشوند.

دولت ایران در دوستی هر قدر بیان قیون خود را در ایران تعجب کند فقط فایده ایش و خارت دوست و خرابی ایران گل کرده ایش در اینجا لات تکلیف خسته همان وزیر که قبل از کشته: مساعدت پیش از وظایق قول نافیل نداشت در پیجه وقت: خویل راعفل لارم است

ایاد موکراس دوست از نیات اکلیلی خبر نداشت؟

ایامیت حددی در آنها مقدم شدند؟

ایا پر لام عمل ائمہستان محور دوسته بیشتر

معنی نام کشور را بیان نمیست؟

اما از هم دیانت بر میانیا سی حق کش در حجاب عقلت و جمالت همه مایا به شو

باید داشت

دولت ائمہستان در پایه شدند و دوسته ایجتی

حالات خود در ایران فرار داده این رشت

رویکیه را منفرد ایرانیان در خود را محظوظ دو

جلوه کر ساخته فایده عاید او نفرت و دیوال

کند زیرا در عین حال: **(خویل راعفل لارم است)**

باک رنیا احیات آنچه با محبت و قلی

نمکواز این عملیات دموکراسی و تجدید پروران شر افتد رویکه درین حال حق

نظرشان فقط استقلال ایران و حیات ملل مظلوم است تقدیر مکنیم و میدانیم که باز

پای امروز ناصلات حرث اکلیلی مصادف هستند ولی حکمکه دیگر طاقت تحقیل و توامانی

صیرنامه درست، شجاعت، امانت، و پنهان نمایند که برای قوت قیون بخواهند

در ایران بعد از مدد سهل است تحقیل نمایند

تهدید بدلات می نمایند و دولت ایگلیس نزیر

موقع اتفاق نمی داشته دست و پایی بر اینجا

بیانی قیون دوست متفقید کرده و در کمال

سرعت نهض اجرای نقشه و جیالات سو

خود بیان است.

و اضمی خرکویم: دموکراسی درسته اگر

در این خیال باشد که بعد از موقعت مصالحت

و اخلاقی خود و ختم خوش عالم نموده

بین المللی با پردازد دیگر ایران باقی نماند

و هر مقداری هم که باقی نماید با بیانی کر

اکلیلی در ایران پیش از ماهیت ترقیات

بگوییم در این صورت تکلیف دموکراسی

دوستیه درباره ناچیت و مازار اوچه خواهیم

مکتب شہری ملک

بی حسی مانی

جلب نفع و دفع ضرر نہ تھا از محضات ان کے
دست بلکہ جو اُنات تپڑا جدیں و دفعہ المیتہ
عیما اپر انیان امر و زی بقدر جو اُنات اُرین
حصت ظیعی بہرہ نہ ارم۔

نیکوئیم امر و زہماں احتمالات وغیرت دُر را
و نکام و پارچہ فی را کہ اقوام پرہ دارہ
باہر دارہ باہم مسلم اُنات علم بخواہد صریح بخواہ
جنت بخواہد بالآخرہ بخوبی بخواہد این کم چون
تحمیش مائیں فی ممکن فیت پا وقت لازم دار
فلا از ذکر شیخ ملک زیرم لیکن خیر را کہ ہر نوع
ادادہ کیم ممکن است موقع اجراء بلکہ ارم کے
مطلب خلی اسیان دیکھ کا پساد سادہت اُن:

﴿ جلب نفع و دفع ضرر است ﴾

امیارات مشوہدہ قدر و یا اپنی ذاتی را کہ کیلی نہ
وزیر پریف از موقع پیشگان ایران مسخداہ مخود
بخوش تاریا دسال آن دادہ اند لغوون بقول
... محکمہ باصلاحیت یا مذکرات دیلوی ماسی
بخواہد حرفی نہ ارم، اما صافت وصل التجاء
باخط اُس سر بازار باکرا پڑاف و کور کور دیپ
میسرفت کا اُمان شدن و باکمال شاب و علیہ
آخرین دینار از بھایا می رُدت می را کہ خی
کہ برخلاف تو اُن جاریہ ملکی تھے امیاراتی کوئی
برخشن ایام بوجہ بذکرات دیلوی ماسی است؟

پاراجی بخس وغیرت امی!

در این صورت بنایکفت کہ ای جوون دیزیم؟ نہیں

جلب نفع و دفع ضرر

بای روسیہ نامہ۔
با اینکہ حقایق بازدارہ مکون گشتہ عاف
و عالمی ملکوئیں کہ مسیدہ نہ دیر در پاکاری
برستی روی آب افراطی عجا باز ہم حکومت
و موکر اسی بدستہ مثل در بازستہ قدر
در دریا بی پریک ادھاب و اسرگردان است۔
انگلیس بخوبی و نہستہ کہ باد جو دنظامیان روک
ایرانیان سمجھاتی کہ بر بھہ و افع ات قادر
با اصلاحات خواہند بود باین جنت ادھہ
این توقف ایہ قسمی است فراہم کر دو انگلیس
ھوب رامو قوی نقشہ و آزر روی خود انجام سی
از آن بھر ترقی کہ ممکن است فیون رویتہ را
خارج دایران را از مضم رایع بکندراند۔
بعذری کہ اصلاحات ناقصہ ماقشاند
بامہ از زہ کہ معلومات محدودہ با وفا نماید و
مقداری کہ درق پارہ بگنجائیں دشته باشد
در کشف حقیقت امور و دسائیں انگلیسیها اقدم
نموده مایک ٹائم ایڈ از دموکریسی روکس
تھا خاصانگیم کہ با وضوح نیات انگلیسیها در
ایران تخلیہ قشون خود دلبر از مودت
مار اسعاشت نہیں کہ تو ایم تازھت از
وست زر قشہ ستدی مقابل سبلہای ہیک
شہزادگانہ دولت انگلیس کیہہ باشیم درین
بعلیات صمیمانہ مار از اس طارہ نامیہ دہما
کہ بھر حال دوستی قول کافی نیت عل شرط
است قول از فعل لازم است

﴿ - اسی -

کے نبکے بخارہ سافت کر دادا نیارا، آهن
شاد بعد العظیم طہران را که آنہم مال اجنبی است
ویدہ اندستیو فن که کراپی ماشین برائی ہر نفر
مازدہ شاہی الی یکروان دمال التجا، ۰ ۰ ۰ ۰ جو
مازد حل میور

بہنجا ز این خط ہنوز کا ملابکار میقایدہ بود
مردم بقدر کی محنتی و حرص در سواری ان طاہر
کر دہ کہ در اذل امر از ہر کم صاف نہ رہ پک
پچھران دڑہ دوئے قوان گرفتہ الکون ۰ ۰ ۰ ۰
میکر د عقیدہ دارم اگر کم تو مان مطالبہ
لئن مید مہند ابد اخن تیکنہ کہ بنا پد داد
و بیکی احباب را نامہ بنو دا!

صرف نظر ایت کہ جمع کشیری از اینہی وطن
بیکار ما عالمہ خود کر سنه دیں یا ن ما ذہ نہ
مردم اغم آن بخارگان میت ایا غم خود را
بنایہ خورد؟

برائی نفع خود شان بجا پیدا حاضر ہے؟
در حالتکے:

﴿ جلب نفع و دفع ضرر﴾

جو ان ہم مید آنہ؟

کراپی پک در شک تا پیڑا رتہ نقوی نہ در ان
مکن است با در شک سافت نمودن و
از این راہ گلی پیاش سمجھی ای بخارگان
کر دن و خود نیز بہرہ پر دن مگر باعث از دلو
اپر و جلب نفع فیت یا خذر و نیزی حکت
پامشین را موقوف داشتن ناکراپی دلنا
کر ده و مبلغ کلی صرف جاہت پاٹہ فرہ
خوار داشت:

چوان ہمیدہ و مابی بہرہ ایم!
خوشدار یا امیاز را آهن سر باز را از چکہ نہیں

تکابنی سپہا لارسیاہ غارت ملکت گرفت
و لخوش شد کم ہر امیازی کہ بد عن تصویب

مجلس شورای ملی گرفتہ شود یا مقدرت ای قیام
محترما عاطل و باطل و از درجہ اغیار ساقط و در

نزد انسانی شرع انور غیر مسموع خواہ بود و غیر
ملت مید رشدہ از دولت اعادہ مسرا دله

مرحومہ ای خو نتکار دولت ہم امر بانجیا بات
نموده دارالشوری کبری تسلیم دکانی این

و صحوہ ای کرسی و کالت جاس بعد ذمکال

محال نیت غنواری ملت انہو دہ ابطال ان

انیاز و سار ایتیا ای را ای مید مہنہ ای نہیں
خو شنا پا و اشال او خارج این قسمت بزرگ

و منافع ملکتی عا پد ملت خواہ شد:

اما حاتیک دارالشوری تسلیم شدہ ما پا زنی

انستیحاح آن کے را زر و پھونا مانیں میت،

روز میگز رانم در این ملت نایا پیدا قدر نہ رہ

حسن تلی طاہر نموده با این ماشین صافت

لکنیم مال الشجارة نہیں پا زر پا کر کراپی با این

کراپی نہ دیم،

قدرتی با جات بعثتیم کے امتیات غیر قانونی

فیول نہ دیم، ایا مجلس شورای ملی قیم این

اپر و جلب نایا پیدا باشد؟

و پہنکام اسراف بند دست مارا گرفتہ بفر و فرد

لاغیم پدید کہ:

﴿ جلب نفع و دفع ضرر﴾

چوان ہم داشتہ و تما بقدر چوان ہم نہیں داشتہ:

ایا این میلی کی جیا ادارہ خوشنار یا مید بڑا کہا یکے نہ
تسبیث خیری شاہد نہ کو اپنے خود؟

اگر تسبیث خیری مثل بند وقت راغب نباشد یا اتفاق کرایافر
خود نائید ضرر خواهید برد فقط تم نہیں وطن نصائح را بچوں لے
اویات کیلکی

ای گی بند مردن پر بروز بیبل غسل غسل دار سر
دفت رعنی بلاسو خبلان بشیدی کار سر
مناصفه مرابعه بجذب کنہ بجز دی
غامت نداپی ماہ باسوی بارسته

یعنی رئش مداری پایی چمیش نداری
حاده سر خرابیہ فالون و بالمار سسے
کاشن و مش کاول زون مزبر بکار دکون
قوت کر کون خواپن خوک باشی پیکار سر

بیٹ کو دن پیٹکلہ وین وبارہ بخت تو
وہان قیتم بیکار پیغموه خانہ بار سر
ایمه سجوار خور خوا رباب غامت فاگرہ
وقتہ بیز کنہ چیٹا عانہ پا کار سر

ای باب اگر دارستہ احادیہ نامہ باجسہ
حاث کشم بدل بزد کی دشتت نور قار سر
بڑا بر دمیت ذلیل از وہی قدر قدم
شاه کیتہ حاکم کہ از باب پیغمو خوار سر

سرور ناپکار ابا امہ ارباب پر بار باخو
ایم کنک درار بامون فاک پیغمو اسکن پیغما جوی
آزادی دیسان باسوکن پیغما جوی
کسی خانہ نہ کر دن بکو پیغمو سوار سر

اوئی ملائیخ ایمی کیتہ تو منہ کب کبی نکو
لامائش کر پیچ پیتی پیت دزم وار سر
امٹ خرس خوا پیغما کی پیغما دزم
مدد عیش کہ خدا کیا ایسا نم کدار سر

کوئی خند بزن نہ مختی پیغما دزم
رخت پیغما صدر قدم کی خصر نم نی پیغما
بھر کیتہ سر سما مو را بھر
شایو کنک خود ک کوئی نہیں نہ اس سر

واعفات اردویں

دین سفہ اجارائی بھی برندت میان نجیہ آفای صنی خان
نایندہ فرم پت اخکارہ کلام بارہہ بیس بیسی چیزیں رفیع
دھیں ابھرت آئیں مولوں خود کی ایک کیفیتی صنی خان
قالعی دلخیوص نہ ہے۔

مطہر بود کیم اہل حلقہ لر خواہ لامر درک این میں ورن
اسراف بہتر ایضاً میں بانجایہ میان غفارہ دیدم کیا زیر

شروع بجمل مال التجارہ نجیہ امہ!

اسی خامان تجارت کی بجا ہی میں سر کہتا، باگنا، کار
خانہ، کی پیٹھا، وہاں امور کی بیکی باعث از دیاد مرد

حلقہ است دلال خارج شدہ بعلاوه ہزاران
خطایاں ناکنٹی وغیرہ قابل حیران بایک رویہ

فیحہ اور حقیقت اہلی راجخارجہ محل کر دہ
آخر لام خود تان و خار خارت و مردم برفت

بتلا کر دید و مارہم مخولید شخصی خلی خدا دین
کار فدری قبیل شوپہ فرد اکہ حل میاع شخصی خدا دا

خوشنار بائیہ و مایل نعلیہ محل ایمان فت
آنوقت کراپہ را بہر پڑانی ترقی دیدہ چھ طلاحی

خواہید داشت؟

حال کی صفت خیں اقدامی میڈے کر شنگی وکاری

جمع کبیری از انجامی و ملن را بہت نیدید اھل ایک
فرار طلبی دد کرایہ دادہ کہ فخر کیم جھی سایہ

فعیٹ مانگتہ بیخانان بعینہ وق بگانہ نزودہ
ایک لیکے بیانین بکراپہ گزان صافت نہودہ

بی ایک بھی دید پیشید قدری غلبت بھی را
میکتوں بادہ ملحت شود امر دز در اول کا چھوٹان

و شہزادہ فران ایہن فری کراپہ میکرہ بعد اپکال کہ وہ
دیشکھی ایسی بیجنت برائی خسر و خارت کے پیٹ
رفتہ آپا کراپہ دوست اسی نکو اہند نہودہ؟

برائی آندر فری چھ طلاحی امدیٹ نہودہ؟

خدر دزی میافت بیانین دیز دک کر دہ وض
نمایند کر این را در از کر کیا پر از دان دز داه
قالعی دلخیوص نہ ہے۔

او ولما سون: بواو الون (حالاکرن شیره بدھ)
دولت فوجی انگلیس کے درجنک کنون معاشر تخت الجرہ بھائی جی
تاب مقامت پیار وہ سعادت بھجی را اکف دادت نہیں
نہودہ کے سعادت بری (آرز و چوان عیب نہ) تھیں کام
بجد و سلیمانیگان کے خادم بخشنی غبت زبر احمد گو پائل تھبت
البھری خدا کیستہ ناچار تو نہ خالش ایسخوب باین معطف
کروہ نامہ موضع معاشرت نایخی و خرافی ای افلان ازین راہ
سعادتی دار رہا شد بھری شد بری پا شد حالاکرن شیرا بدھ
(آڑھی، حامی ملن ضعیفہ طرفہ، دول صیغہ)

مختصرۃ اطلاعات خارجیہ کچھ راست

کاروئر پرسیدنہ سقوط ریگ کارا خشیدہ دن ۰ زردیہ اسرا را پڑھ
جو اب داد چون اُرثی اڑا کارا لٹھیں در آنجا بیو دو۔
رات تر

خال کردن گرانجیس با تقین ٹرک باقع ٹرکیات خضری شارت تاریخی

در جلد دویں العاده مجلس صنایع ان انجمنیں مقرر شد که هر روز میکوب پذیر
بینا و تاریخی رسم را باید از جهان گم نمود که برای خفظ جات خود را
متقابل حرص و آز جهانگیری برپال نمایند اقدام بچک نمودند.
در افق تاریخ رسانی اداراصل کرمانی بودند و لمانهای امرور زده هر دو کا
لرمان مستند که همایارت بآن نقطه کردند لنه دولت انجمنی
قلع این ناده را بسیار گلایات پیش خوب و جئ خوبیں فرازد
تصیم نمودند برای خانه دادن بچک کندنی اول کرمان را که
معنی قزلبه درینی دیده اند و تاریخی است گونه نموده گام داد
ابتدا سباب خوزیری فراموش نمود از قرار مسلم گلایت
جنوب را گفت کرمان میوزد هر کاه بفت آکاهمی از
کرسوزنی این و میگری بجهت که مان استخراج کنند شاید کلیه خوبی

چند روز شما که داشتید

عده اول کلام امان جنوب پاران به یوریان اخلاقستان پرست غزوه کر
 طباد و جو دیگر نی ریان پلکس شدن از برخود بگوارند و می خواه از سر بازگیری
 ضریحی طایفه ای اتفاق میدهند و در صورتی که تمام هل عالم برای خود چشم دو تو سه
 چهار گیری اینکلیس مقداری حق فدا کاری می بینند
 تقدیر

جهت نهاد برای اینکه تا میل خود را بسیج طرف مخاطب فرازد که موادر دهن
برای پذیرفتن گردید متعهد شده ترازع ...و... مرتفع شود آنها بسیج مرد
خانم سری گپد که از اسلامت برگزینیت را بخواهلاست صحیمان.

فانکشن حاقد حذف

لیک فلزه مرگ از آزادی و مستقای بگفت ف بیکار پیدا درس کر لاید
درین از تدبیت انجیل میخواهد نگردد نهابشان هر از از هر شب قبل

از اول طبقه جواهیر را در خراسان بر می‌سینه و از دریسته به چهار خوزستان
پیاده شده و از آن بقای جبل سر برگشته این آدابهای اُلیّین
از بسیار دوچیو و نیش کاشتگانه که متوجهی خاص پراکنده
می‌گذارد هر چیزی بقای جبل را می‌خواهد خوب است بیشتر دو تا
اینکه پای تخت در روی گفت این طرق و شوارع را هم و زلینه گذاشت
خواهان اگر باشند و بگذارند از این مطلب را ایمان کرده اند

مشتہ شاہ

میرزا نیز بات جاید و سپه افلاک میشان تقداری ایشان
نمایند پس بقیه مطبوعات باشد پس از این قسمی درجه برتری آتی
سو و لفظ شامر

مِنْ كِتَابِ

خود ای ایرانی در روستا از کار اقتصادی می‌بیند و بجهادهای پیش
نهایت را پس کار گشته باشد اگر صنایع دینامیک خوب است فردا
خواهد شد همچنان که طرحان آن کشور می‌کنند که بند و در تصرف نباشد